

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 1 (11)

Січень

1955

РІЗДВЯНА СВІЧЕЧКА

На столі чекає біла свічка...
Вже пора? Ще лиш маленька мить,
Зараз блимне іскра невеличка
І яскравий огник розпалить.

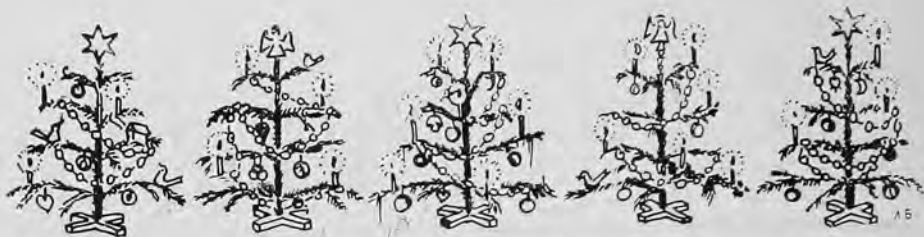
Друзі-Новаки, Христос родився!
Чи палає свічечка у вас?
Чи в усіх нас огник загорівся
У той сам святочний, гарний час?

Українські Новачата в світі,
Не забудьмо рідних полонин,
Зіркою пішлимо їм привіти,
Радісне: „Родився Божий Син!”

України всі ми щирі діти,
Свічечку Різдвяну розпалім,
Буде дружба радісно горіти
В свят-вечірніх іскрах нам усім.

Ніна Мудрик

У РІЗДВЯНУ НІЧ

Сцена представляє ліс зимою. Ніч. На небі світять зорі. Поміж ними найясніша — різдвяна. Чути коляду „Бог Предвічний”. Нараз стає дуже ясно. Появляється ЯНГОЛ та говорить святочно:

**Хто живий, хай слухає уважно!
Розкажу я вам новину важну:
Що на сіні у малій ясині,
Бог-Христос родився в Вефлеємі,
А Марія-Діва Його мати!
Всі спішіть Йому поклін віддати!**

(Виходить. На сцені трохи темнішає. Чути пісню „Ми ростем”. НОВАК і НОВАЧКА в одностроях входять. Новак несе лука та сагайдак зі стрілами, новачка вишивану хустку).

НОВАК:

**Сповістила зірка нам новину
Про маленьку Божю Дитину,
Що то світові несе обнову,
На землі приверне Правду знову!
На отрока вчився я не марно;
Маю лук, стріляти вмю гарно,
І на захист від вразів Христові
Стріли є в сагайдаку готові.**

(Показує лук та стріли)

НОВАЧКА:

**Довго в нічку я не раз не спала,
Цю хустину шовком вишивала,
Щоб не змерзла Божая Дитина,
Як завие люта хуртовина.
Цю хустину я на знак любови
Від новачтва принесу Христові.
Бо ми віримо: Дитятко Боже
Всю неправду в світі перемаже.**

НОВАК:

**В темну нічку нас веде дорога,
Щоб Царя нам привітати, Бога,
Та на поміч Божюю надія,
Мов зоря нам в небесах жевріє.**

(Червоне світло. Чути дикі вигуки та стогони. Входить ІРОД, страшний, із червоною зіркою на короні. Говорить, вдаючи дуже ласкавого):

**О, куди ж ви йдете, любі діти?
Вам не лячно в лісі заблудити?**

НОВАК:

**Не лякається новак нічого;
Завжди добру він знайде дорогу!
Та дозволь мені тебе спитати,
Як тебе, незнаний царю, звати?**

ІРОД:

**Ірод я, рука моя кривава,
І по світу йде про мене слава.
Ви хіба про мене не чували?
Більшого — на світі не бувало!**

НОВАЧКА:

**Ну, тобі б хвалитися не треба,
Бо прийшов ще більший Цар із
[неба,**

**Не руїну Він несе по краю,
А любови і добра навчає.
Ми Йому ідемо поклонитись...**

ІРОД (Аж задрижав з люті):
**Мусите хвилинку залишитись,
Де той цар, мені все розказати...
(До себе)**

Мушу в руки я Його дістати!

НОВАК:

Не дамо Його тобі у руки!
Ти б Його узяв на смерть, на
[муки!

ІРОД (Вдає ласкавого):
Коли скажете, одно і друге,
Дам вам злата, дорогих
[жемчугів!

НОВАЧКА:
До твого, царю, срібла-злата,
Не велика в новаків охота!

ІРОД (Люто тупає ногою):
Я велику силу маю в світі!
Вмиль скажіть, щоб петім не
[жаліти!

НОВАК:

Що ж, новак таку прикмету має,
Що ніщо його не налякає!

ІРОД (Витягає меча):
Я вас покараю, ви прокляті!
(Новак націлюється на Ірода
луком)

(Ясне світло. Входить ЯНГОЛ):
Час тобі вже, Іроде, тікати!
За дітьми счими — перемога,
Що ідуть вітати Правди Бога!

(Ірод в переляку кидає меча та
тікає. НОВАЧАТА під охороною
ЯНГОЛА ідуть далі. Чути коля-
ду „Ой видить Бог“).

Заслона.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО
РОКУ УСІМ СВОІМ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ТА ЧИТАЧАМ БАЖАЄ
„Голуйсь”

Отак стоятимуть зі свічками в руках усі пластуни в цілому світі
на Святий Вечір, коли в Україні зійде перша зірка.

Із щоденника Христї-новачки

Мама вперше привела сьогодні Христю на сходи новачок. Христя несміливо розглядалася по домівці. Навколо на стінах висіли якісь картини, портрети, знаки. Їх Христя досі ніколи не бачила.

— Не забудьте принести свічку на завтрішне свято! — пригадувала новачкам сестричка.

Коли Христя верталася з мамою додому, на дворі падав тихо сніг. Христя жила далеко і мала маленького братчика Юрчика. Мама не могла його ніколи залишити самого дома. Тепер приїхала до них з Канади бабуся та мала залишитися на завжди з ними. Тепер вже Христя могла бути завжди на сходинах.

В голівці Христї кружляло так багато думок: вона одягне завтра новацьку сорочку — ту, що їй бабуся привезла, черевики в неї чисті, голівка зачесана, щоб виглядати, як справжня новачка.

Другого дня прокинулась Христя ранком.

— Мамусю, а чи ми маємо свічку? Я мушу її принести на сьогоднішню Свят-вечірню Зустріч!

— Ні, дитинко! В нас немає такої маленької. Є лиш велика. Візьми, може пригодиться!

Христя завагалася. Вона ж не знала ще новацьких звичаїв. . .

У пластовій домівці незвичайний рух. Посеред кімнати стояла велика зелена ялинка і вся аж сіяла від прикрас та золота. А кругом стільки пластунів! І великі, і малі. . . А Христя думала, що то лиш такі, як вона, можуть носити однострої!

Свисток — і гамір затих. . . Якась сестричка так гарно говорила

про Різдво в Україні, про всіх пластунів, що в цю хвилину линуть думкою в Україну. . .

В домісті стало тихо, тихесенько. . . Хтось запалив першу свічку, від нього хтось другу. І багато, багато свічок загоріло ясним полум'ям. Христя стояла, неначе заворожена.

— Чому не виймаєш своєї свічки? — шепнула їй одна із новачок. Христя сягнула рукою в коробку і вийняла велику, товсту свічку. Новачка зглянулася та одна за одною почали підсміхатися, показуючи на Христю.

Христя стояла поміж ними, засоромлена, нещаслива. До очей набігли сльози. — Втекти звідсіля, втекти від них, щоб не зглядалися на неї всі! Яка ж вона почувалася тоді самотня серед цієї великої громади!

Це в мить завважила сестричка. Та біля Христі стояла мала Оля і подала їй запалену с в о ю свічку.

— Візьми, Христю! Я маю другу. . .

Христя здивовано глянула на Олю, а та взяла її за руку та шепнула:

— Хочеш бути моєю товаришкою?

Христя ще більше здивовано глянула на Олю та кивнула головою на знак згоди.

Коли свято закінчилося, сестричка звернулася до новачок:

— Чи це гарно, новачки, робити прикрість своїй товарищі, і то ще сьогодні, в навечеріє Різдва?

Новачки засоромлено підходили до Христі, що все ще стояла в куті кімнати та держала Олю судорожно за руку. . .

Христя вже збиралася виходити з домівки, бо мама вже чекала на коридорі, коли Оля підійшла до неї:

— Христю!

— Що, Олю?

Я хочу тобі щось подарувати!

— А що такого?

— Новацький записник.

— А що з ним робиться?

— Записується, що важливого сталося кожного дня.

— Ага, розумію! А я дам тобі синю скляну кульку. Хочеш?

— Добре!

Новачки обмінялися та розійшлися.

Того вечора, після Святої Вечері, засипляла кожна із них у себе дома щасливим сном. Оля поклала біля себе скляну кульку, а Христя записала у своєму щоденнику:

„Я знайшла собі сьогодні подругу”.

Сестричка Ася

Правда, як любите Ви, новачки та новаки, мандрувати горами та долинами, полями та лісом! Ось тепер уявіть собі, що ми підемо не в таку звичайну мандрівку, а в мандрівку у давні, давні віки. Кільки ж то цікавого зустрічається нам дорогою от хоч би лиш до парку! А скільки ж то ще цікавішого зустрінемо ми в минулому, у минулому нашої України. Напевно побачимо там теж багато хлопців та дівчаток, таких, як і ми. З ними буде нам особливо цікаво познайомитися, побачити, як вони жили.

Так отже готові в мандрівку, новаки? Ходом руші!

ЯК ГОСТИК СТАВ ДРУЖИННИКОМ КНЯЖИЧА

Малий Гостик був сином рибалки Бойомира, що ловив рибу у Дніпрі для гостя Агатодора Евпраксієтеса. Цей Агатодор був великий багатир. Мав свій двір і в Царгороді й у Києві. В Києві мав він великі склади воску та шкір. Крім цього наймав багато рибалок, що ловили рибу в Дніпрі. Рибу сушив він і сушену вивозив у Царгород, а то й далі.

Домик рибалки Бойомира стояв над Дніпром „на Кожумяках”. Малий Гостик, що вже кінчав дев'ятий рік, любив бігати зеленими, квітчастими берегами Дніпра, плескатися, мов та риба, у Дніпрових хвилях. Але його мрією було мати свого лука й учитися стріляти. І от тієї зими батько вислухав його прохання. Змайстрував йому тугого лука та зробив чимало стріл легких та гострих. Ще й повчив, як прицілятися, як лука напинати. Від тієї хвилини Гостик не розлучається з луком. Понад Дніпром ходить та з лука ціляє, чи до деревини, чи до чоґонебудь, а там уже й до зайця стріляє. І одного дня, втішений та радий, притащив у хату чималого зайця. Іншим разом поцілив був сугака, та той утік таки зі стрілою.

І сьогодні Гостик ходить понад Дніпро між високою травою. Лук у нього наготовлений, і стріл має в'язку. За звірнею зорить, аж наразчує: сурма грає. Зацікавлений хлопчик побіг тудою, звідкіля нісся голос сурми. Аж бачить — іде відділ дружинників у лискучих панцерах то шоломах. Та на дивне диво всі малі, такі, як він. Попереду малих дружинників іде їх „вождь” русявий, синьоокий. Гостик відразу пізнав його: це княжич Славко, син княгині Ольги. Княжич велів своєму відділові стати та сказав:

— Будемо вчитися стріляти з лука! Хто найкраще стрілятиме, той буде моїм тисяцьким. Цілятимемо до мого щита.

Два малі дружинники вбили в землю два списи, а на верху списів почепили княжичевого червоного щита.

Малі дружинники ціляли за чергою. Хто поцілить в саму середину, той буде переможцем. Цікаво приглядався Гостик, як княжичеві дружинники стріляли, та їм не щастило.

Не сподобалося це малому Гостикові. Він не видержав, виступив зі своєї кривки та каже:

— Погано стріляють твої дружинники, княжичу! Хочеш — я покажу їм, як треба стріляти. І станув у віддалі від щита двічі такій, як вони.

Глянув княжич на Гостика і питає: А хто ти будеш, що так цілянням чванишся?

— Дома звуть мене Гостиком, а називаюся я Гостромисл Бойомирич. Я не чванюся, сам побачиш!

Гостик став ген далеко, напняв лука, прицілвся. Засвітіла стріла й усі аж ахнули. Стріла застрягла в самій середині щита.

Підійшов княжич до Гостика та каже:

— Ти мій тисяцький! Вертаємося в терем. Там подарую тобі дружинницький одяг та зброю.

Так малий Гостик став княжим тисяцьким. Княжич дуже собі сподобав його. Пізніше, коли княжич Славко, вже як князь Святослав, ходив у далекі походи на Царгород і на Болгарію, ходив з ним і Гостромисл Боемирич і скоро став справжнім тисяцьким Святослава, а потім князя Володимира — Ясного Сонечка.

Антін Лотоцький

ОЧАЙДУШОК

В січні в нашій Україні
Сніг-мороз великий,
На шибках з інею квіти
І під льодом ріки.

В лісі кожний добре знає:
Йдуть Різдв'яні Свята!
Очайдух Святу Вечерю
Вже зварив звірятам.

Новак Олег Зенон Лисяк із Філадельфії, Америка, пише:

22. СІЧНЯ — ДЕРЖАВНЕ СВЯТО УКРАЇНИ

Я знаю, що всі народи мають своє державне свято. Американці мають свято 4. липня, а ми, Українці, маємо своє свято 22. січня.

22. січня — це річниця проголошення Української Держави у 1918-ому році. Тоді в столиці України — Києві, проголосили, що Україна буде знов вільна. Тоді грали всі дзвони у Софійському Соборі, а люди тішилися, що Україна вже воскресла.

Через рік на цій самій Софійській Площі було знову свято: обидві частини України, Західня та Східня злучилися в одну Державу. Тепер Україна була вже вільна і соборна, значить злучена.

Українське військо не вдержалося перед перевагою ворогів: Москалів, Поляків, Румунів, Мадярів та інших. Україна втратила волю і тому ми живемо на чужині.

Але ми вернемося на Україну та здобудемо їй волю, а тоді будемо знову святкувати 22. Січня у Києві, столиці великої Української Держави.

Так вже і ви, читачі, знаєте, що то за свято, 22. січня. Розпитайте у своїх Батьків, у братчиків та сестричок щось більше про це свято: хто був тоді головою Української Держави, як називався наш Уряд, наше військо, хто ним проводив?

Тут на площі перед Собором Святої Софії у Києві, проголосшено Четвертий Універсал про самостійність України.

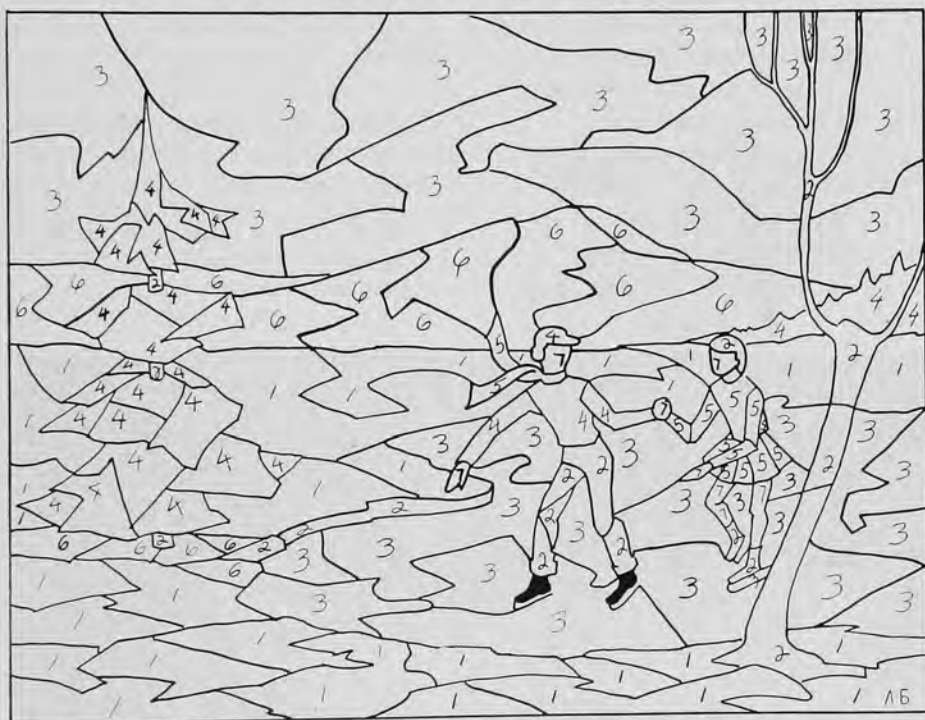
(малюнок пластуна С. Лудика)

Певно у Вашому Гнізді, чи може навіть у цілій Станиці буде святкувати цей пам'ятний день! Та цього ще не досить! Ось минулого року один рій новаків рішив, що на честь 22. Січня кожний новак розкаже одному своєму товаришеві не-Українцеві про Україну.

А що зробить Ваш рій цього року на 22. Січня?

ЗАГАДКА-ВІТРАЖ

А що тут нарисоване? — питаєте? Не так то воно й легко вгадати! Та ми таки вгадаємо, тільки про цьому допомагатимуть нам

барвні крейдки. Бачите, що кожне поле на рисунку зазначене якимсь числом. Всі поля, що означені тим самим числом-треба замалювати тією самою фарбою, ось так:

- 1- залишити біле
- 2- брунатне
- 3- блакитне
- 4- зелене
- 5- червоне
- 6- фіолетне
- 7- рожеве

ЩО ДІЄТЬСЯ В РІЗДВЯНУ НІЧ

(В Україні є повір'я, що в Різдвяну ніч говорять усі звірі, та що тоді один одному не вчинить ніякої кривди).

У Різдвяне Свято
Втіхи всім багато;
Ніччю і звірята
Вміють розмовляти.
Каже песик Бурко:
— Де ж це котик Мурко?
З ним на половинку
З'їмо сало-шинку.
Котик Мурко мишці
Медяник по кришці
Зі стола приносить
Та ще їсти просить.

З песиком у згоді
Зайчик у городі
Обгризає в свято
Кору з слив завзято.

Та настане ранок,
Придеш на сніданок —
Не побачать очі
Чарів цієї ночі...

Сестричка Леся

На додатку до цього числа маєте вертеп. Його треба переkreйдувати, повитинати сам вертеп та всі постаті і поналіплювати їх на картоні. Вертеп можна поставити під ялинку, або носити його із собою, коли підете колядувати.

При новацькій ялинці зустрінемо їх усіх: очайдушків, зайчика, Діда-Снігура, а може навіть і Снігову Кралю...

ВИНО В КРИНИЦІ

Різдвяна легенда

Була собі сирітка. Її мама давно померла. Тепер дівчинка мала мачуху. Мачуха свої доні жалувала, до роботи їх не приганяла, а сирітка мусіла все робити: і хату замести, і сміття винести, і дров унести. А хоч часом надворі гуляла снігова метелиця і тиснув мороз, ніхто не спитав сирітки, чи їй не холодно.

Надійшов Свят-вечір. Надворі сніги по пояс, а мороз так тисне, аж іскри сиплються! Мачушині дівчата гарно повдягались, по дідухові перекидаються, горішків у соломі шукають, а сироті загадала мачуха піти до криниці по воду. Взяла сирітка з кутка коновку і, як була в одній сорочечці та тонкій спідничині, так і вийшла в сніги та темряву. Згадала свою покійну неньку, і дві теплі сльози канули з очей...

Стала біля криниці і, поки спустити ведро в воду, глянула на зорі і прошепотіла:

— Зірочки мої ясні, вас янголи засвічують на небі. Занесіть до Ісусика і Його святої Неньки мою коротку просьбу: „Ісусику і Мати Божа! Ніхто мене не любить на цім світі... Не лишіть мене без опіки!”

Зідхнула й нахилилась над криницею. Нараз почула на своїх плечах доторк чийєсь руки. Оглянулась — нема нікого! Але її змерзле тіло вже обтулював

новий хороший кожушок, на голові з'явилась тепла хустка, а на ногах — чобітки.

— Це хіба сон! — подумала сирота. Мов заворожена, пішла в хату з коновкою води. Глянула мачуха, глянули її діти і дивом здивувались.

— Де ти, небого, це взяла? —

відізналась нарешті мачуха. — Певно вкрала цей кожух!..

— Я сама не знаю! — відповіла ніяково сирітка. — Мабуть, Ісусик мене пожалів.

Мачуха розсердилась: — Говори таким брехунам, як ти сама! Ось віддам я тебе вїтові, він зачинить тебе в холодну комору — там ти хутко скажеш правду.

Так лякала сирітку мачуха, а

тим часом зачерпнула з коновочки кухлик води і стала пити. Нараз скрикнула: — Що це? Це не вода, а вино!..

Схопились мачушині дочки, п'ють з коновочки, дивуються: — Справді, звідки тут вино взялося?

Зрозуміла тоді мачуха, що в цю святу ніч Ісусик і Його Пресвята Мати вчинили чудо над

сиротою. Бо Ісусик тоді сам лежав у холоднім вертепі і бачив недолю бідної покинутої сироти. Того вечора не стало в тій хаті ні мачухи, ні сироти. Де ж вони поділися? Ніде не поділись, але мачуха стала для сирітки ласкава, мов рідна мати, і дбала про неї, як про своїх рідних дочок. І дівчата полюбили її, мов свою рідну сестру.

АНУ, ПОПРОБУЙТЕ САМІ

Малий Юрко спершу поглянув на малюнок і подумав: „Важке!“ Не зроблю! Тут забагато роботи для мене! А опісля подумав, приглянувся краще цим рисункам та подумав: „Чи справді воно таке важке? Ану — спробую!“

Витягнув малий Юрко із старої валізки цвяшки, молоток, пилку. Поклав їх на стіл та задумався. Звідкіля я візьму дощенок? Але пригадав собі, що вчора батько приніс скриньку з овочами. Знайшов цю порожню скриньку та почав майструвати. Дощинка за дощинкою швиденько відпадали, а Юрко складав їх та радів, що має з чого зробити хатку бідним пташатам на зиму. Пішла в рух лінійка та олівець і незабаром на дощинках появилися чорні, грубі чертки. Узяв Юрчик тепер пилку та почав вирізувати з дощенок спершу дно та стінки, потім із грубших — стовпик. З ними мав він трохи клопоту, але зіпсувавши один стовпок, змайстрував на його місце другий,

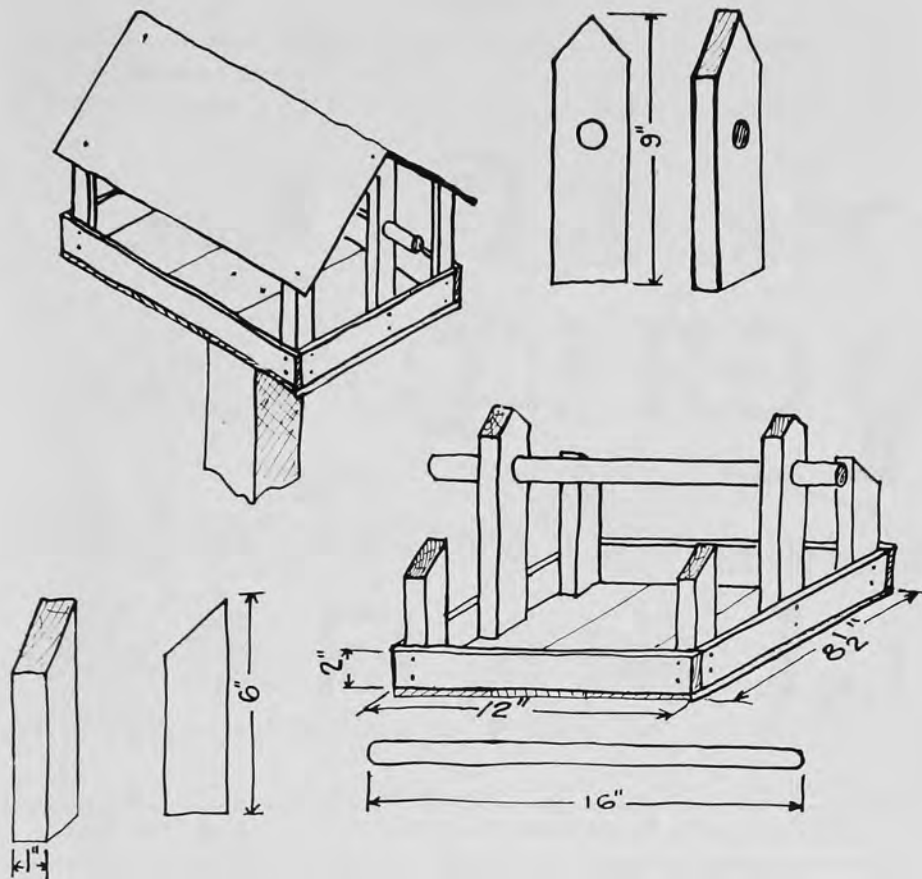
далі третій і за годинку мав він уже всі.

Пішов в рух тепер молоток і цвяшки. Стук-стук ішла робота, аж вкінці все готове, ще лиш дашок. Та що тут робити? Вже більше у нього не має дощок. Прийшов у хату тато та заглянув, що Юрко майструє. Подивився тай каже: „Візьми на дашок цю бляху, що лежить на городі“. Юрко пішов на город, знайшов бляху, виміряв, втяв та приніс у хату. Знов пішли в роботу цвяшки та молоток і а хвилинку хатка стояла готова. Зрадів Юрко, що і він малий поміг пташатам. А на другий день ця хатка на городі вітала у себе сіреньких горобчиків.

Скажіть, чи справді воно так важко змайструвати хатку? Ану, попробуйте самі!

Подав Братчик Юра

Виміри хатки: Дно — 12 цалів (інчів) довге, 8 і 1/2 широке, 4 менші стовпці — 6 цалів (інчів),

2 більші стовпці — 9 цалів висота. Круглий патик висота — 2 цалі.

РАДІОХВИЛІНКА ПЛАСТУНІВ—НОВАКІВ

Чи соняшна, чи хмарна буде
днинка,
Чи сніг із хмари сіється густий,
Як заговорить радіохвилинка,
Хай не забуде Юрчик ні Галинка
Про найважніший обов'язок
свій:

А вушка й серце, юне і цікаве,
Наставити мерщій на голосник.

В мистецькім слові, в музиці
чудовій
Думки і мрії оживуть ясні,
І в чарах пісні, в любій рідній
мові

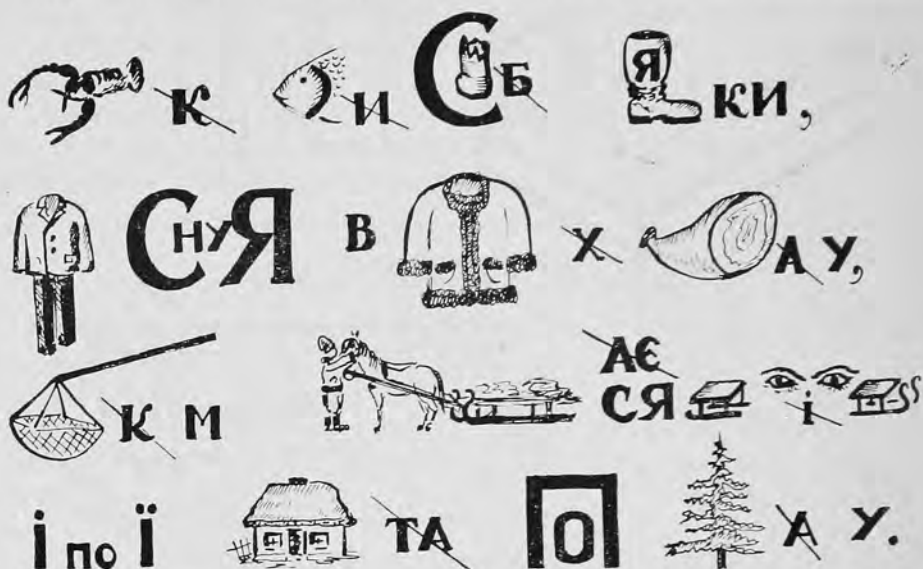
Що припинити треба інші справи,
Утишити усякий галас-зик,
Відкласти набік всякі гри-забави,

Серця новацькі, мов квітки в
діброві,
Засяють, розвітуться на весні.

Р. З-ич

РЕБУС

Погляньте на цей ребусик! Коли ви розв'язували пильно ребусики у попередніх числах —, то й цей вам не буде важкий. А ще в ньому захований початок такого віршика О. Олеся, що його напевно

кожний із вас знає на пам'ять! Та коли розгадаєте, не забудьте написати до „Готуйсь“!

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.

ГЕОГРАФІЧНА ЗАГАДКА

Вона дуже подібна до тих хрестиківок, що вже не раз були у „Готуйсь”. На місці кожного хрестика чи чертки приходить одна буква:

1)	X ———	Місто, де проголошено самостійність України дня 22. січня 1918.
2)	— X ———	Півострів на півдні України
3)	— X ———	Найбільше озеро на Україні
4)	——— X ———	Ріка на Поділлі, що впливає з Карпат.
5)	——— X	Гори, де живуть Лемки, Бойки та Гуцули.

Букви на місці хрестиків, читані згорі вниз дадуть назву місцевини біля Бахмача, де 300 українських юнаків здержували по-геройськи наступ большевиків на Київ у 1918 році.

Новак

Ой радіють - мама,
Що прийшли Різдвяні Свята.
Вже , зробили,
Колядок нових навчились,
 - а з хорною - ою
Грав наш зі (сестра) - ою,
 Був і триє
Що Христу принесли
Так від -и та до -и
Ви пішли колядувати.
Гарно там - ами,
Господарям ще й бажали:
„У Різдвяне це Свято,
Хай дасть добра багато!“
 - і їх вітали,
На свій даток дали.

НА НОВИЙ РІК

Здавен-давня був звичай в Україні, що на Новий Рік, дня 14. січня малі діти ходили по хатах знайомих „молотити сніп” та „сіяти пшеницю” - зерно, що його набрали в свою рукавицю. Цей звичай мав „приворожити” добрий урожай на полі в новому році. Сіючи діти ще й приговорювали новорічні бажання. Господарі їх за це щедро обдаровували. Тут подаємо Вам одне таке новорічне бажання, може підете з ним теж по хатах своїх рідних та знайомих — вони цим певно дуже зрадіють!

Я малий пахолок,
Вродився в вівторок,
А в середу рано
До школи віддано.
Іду я та плачу,
Стежечки не бачу,
Сльози втираю
І Вас із Новим Роком поздоровляю!

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Розгадки загадок із числа „Готуйсь” за листопад будуть поміщені у лютневому числі.

Додатково прислав розгадки із жовтневого числа „Готуйсь” новак Ігор Гаецький, із роя „Остодірці” у Шикаго.

*

„Готуйсь” дуже дякує за листа

роеві новаків „Іжак” із Вінніпег, Канада. Листа надрукуємо в одному із чергових чисел, як теж і листа роя „Олені”.

Рисунки до цього числа виконали: НІНА МУДРИК, юн. ЛЕСЯ БАКОВИЧ, ст. пл. БОГДАН ТИТЛА.

„НОТУJS” — Magazin
for Ukrainian Children

Видає „Пласт”, Організація Української Молоді

Published by PLAST, Ukrainian Youth Organization, Inc. Detroit, Mich, Pa. USA
Редагує Колегія під проводом ст. пл.

Лесі Храпливої

388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен-Богдан Кравців

2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за 10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл., Нью Йорк.